

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1914 til 31. Marts 1915.

Forhandlingen genoptoges.

Munk-Poulsen: Jeg vil begynde med at udtale min Tak til den højtærede Trafikminister for det velvillige Svar, Ministeren gav paa min Henvendelse angaaende Udvidelsen af Grenaa Havn. Jeg haaber, at den bebudede Rejse derover af den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Trafikminister maa bringe et godt Resultat for denne Sag. Tillige vil jeg takke den højtærede Trafikminister for de venlige og forstaaende Udtalelser, der faldt fra ham angaaende vore Fiskeriforhold og Havneforhold, og den samme Tak gælder den højtærede Landbrugsminister. Det glæder mig, at den Trang, der er til Stede til bedre Betingelser for Udviklingen af vort Fiskeri i Nordsøen, har fundet Ørenlyd hos den højtærede Minister, og jeg haaber, at ogsaa disse velvillige Udtalelser maa føre til et for disse Forhold gunstigt Resultat indenfor en ikke alt for fjern Fremtid. Ogsaa de forstaaende Udtalelser fra den højtærede Trafikminister angaaende Transportforholdene glædede mig. De giver mig Haab om, at vi ikke længere skal være voldgivne det Regimente, vi hidtil har været underkastede under Jernbaneledelsen, hvor tidligere alt Haab om enten en rimelig Behandling eller en taalelig Erstatning, naar der forvoldes Skade, har været udelukket.

Jeg kunde ogsaa finde mig tilfreds med de Udtalelser af den højtærede Landbrugsminister, der gav Udsigt til, at Fiskeriloven vilde blive forelagt til Revision i næste Samling. Jeg var derimod knap saa glad ved den højtærede Landbrugsministers Udtalelser angaaende Østersfiskeriet. Jeg fik det Indtryk, at den højtærede Minister var tilbøjelig til at følge de videnskabelige Raad, han har faaet i denne Sag om, at vi skulde ind paa en ny, mere rationel Fremgangsmaade ved Østersfiskeriet med Udplantning i stor Stil og samtidig med Forlængelse af Forpagtningskontrakten ikke alene til 1920, men endog til 1925. Jeg vil henstille til den højtærede Minister, at man i det mindste ikke lader Kontrakten blive forlænget ud over 1920, som der er Tale om, at de paa-gældende har en Ret til. Saa vidt jeg ved, mente Videnskaben, da vi begyndte med den nuværende Skrabemetode, at det

kunde lade sig gøre at optage 3 Mill. Østers aarlig i en vis, ret uoverskuelig Fremtid, og at de naturlige Banker vilde være tilstrækkelige til at fremskaffe en saadan Bestand. Men jeg er ikke sikker paa, at Videnskaben ser paa Forholdene paa samme Maade nu. Jeg er tilbøjelig til at antage, at man allerede nu er i Tvivl om, at det vil kunne lade sig gøre at skrabe saa stærkt, naar samtidig Bankerne skal kunne strække til i Løbet af den Periode, der forestaar fra 1915 til 1920. Hvis det er saaledes, har det vist sig, at Videnskaben ikke altid helt ud i det Stykke er til at stole paa, og det er da et stort Spørgsmaal, om det saa vil være heldigt helt ud at sætte sin Lid til Videnskaben for Fremtiden. Jeg vil derfor anbefale, at den højtærede Minister overvejer, om vi ikke kunde gaa en lidt anden Vej. Skal vi ind paa en rationel Udvikling af vort Østersfiskeri ved Udplantning i ret stor Stil i Lighed med Udlandet, kunde man tænke sig straks at begynde at ændre Kontrakten, og saa lade Perioden fra nu af og til 1920 bevise, om Videnskabens Antagelse kan holde Stik. Man kunde saa trække den Sum, der skulde udplantes for, fra Kontraktafgiften; det vilde kun blive et foreløbigt Udlæg, thi jeg gaar ud fra, at naar Forpagterne vil betale forhøjet Afgift mod at faa Lejeperioden forlænget, maa det være, fordi de ganske sikkert venter at kunne indhøste i de senere Aar, hvad de lægger ud i de første. Men der vil jo ingen Grund være til for Staten at tage et saadant Forskud; skulde Forsøget slaa fejl, har Staten ingen Ret til at faa denne Indtægt af disse Privatmænd, og viser det sig at holde Stik, vil man sikkert kunne udleje ved en almindelig Udbyden. Ogsaa til andre end de nuværende Forpagtere vil man kunne udleje til den Tid til en saadan Afgift, at de Penge, man har tabt i de Aar, der er gaaet, vil indvindes. Jeg haaber nemlig, at man, hvis det viser sig, at denne Østerskrabning har den Fremtid, man venter sig af den, i sidste Instans skulde naa til, at det kunde blive Fiskerne selv, der overtog den og lejede den, at den altsaa kunde gaa over til en Slags Andelsforetagende. Der vilde vel ikke være noget i Vejen for, at Fiskerne kunde danne saadanne Sammenslutninger, at de selv i store Korporationer overtog en saadan Forpagtning. Men hvis man bortlejer nu til 1925, er jo næsten alt Haab ude for den nuværende Slægt, saa er det vore Efterkommere, vi skal gaa og tænke paa.